

Ajánlás

Farkas Pál „Lelkemből dalolnak a versek” című kötete a belső világ csendes, mégis erőteljes megszólalása. Versei az emberi lélek mélységeit kutatják: a csendben megszülető gondolatokat, a belső küzdelmek fájdalmát, valamint a hit és a megbocsátás felé vezető utat. A költő egyszerű, őszinte hangon szól az olvasóhoz, miközben verseiben megjelenik a lélek vívódása, a bűnnel való szembenézés, valamint a lelki megtisztulás reménye. A sorok mögött ott érezhető az a személyes tapasztalat és belső átélés, amely hitelessé és emberközelivé teszi a kötet minden egyes darabját.

Farkas Pál költészete a csend, az elmélkedés és a hit költészete. Versei arra hívják az olvasót, hogy megálljon egy pillanatra a mindennapok zajában, és figyeljen saját lelke rezdüléseire. A kötetben megjelenő képek és gondolatok nemcsak lírai élményt nyújtanak, hanem lelki elmélyülésre is hívnak. A „Lelkemből dalolnak a versek” című kötet olyan olvasóknak szól, akik a költészetben nem csupán esztétikai élményt, hanem lelki tartalmat, őszinte emberi hangot és spirituális gondolatokat keresnek. Ez a kötet méltó helyet foglalhat el a kortárs líra azon művei között, amelyek a lélek útját, a belső küzdelmeket és a hit erejét állítják középpontba.

Nagy Gusztáv költő

Léleksimogató

Lelket cirógató csend...
Hirtelen megszűnik,
oly sok minden...

A csenddel megszületik
egy pillanat,
mely, elfeledteti a gondokat.

Óh!

Te lelket simogató,
perctöredék!

Úgy magamhoz láncolnálak!

De téged megragadni,
nem tudlak...

Mégis megpróbállak,
csak egy percre,
magamhoz láncolni!

És úgy áldani, ezt a pillanatot!

Mint egy anya,
aki világra hozva gyermekét,
áldja, azt a napot!

Hát ne siess!

Maradj egy kicsit velem!

Hozd vissza újból,
az elmulasztott kedvem!

Mert Te olyan,
kellemes tudsz lenni!

És kedves is vagy,
számomra!

Ezért hadd zárjalak be,
lelkem kapujába!

Persze, ha csak akarod!

Hisz útnak eredsz megint...

Ahogy szoktál...

A megszokottak szerint.

Hát elengedlek akkor...

Mert érzem, hogy menni akarsz...

De ha meglátogatnál újra,
remélem,
hogy tovább maradsz!

Megtérés

Tombolnak a démonok!

Sikítva játszadoznak,
marcangolják lelkeket!

Végre le kell győzni őket!
Hogy ne uralkodjanak többet!

Örökre meg kell törni,
az éhínség-szülte lényeket!

Hát bezárom a pokol kapuját!

Magam mögött hagyom,
minden egyes bűnömet,

Istennek szentelem most már,
keresztény életemet.

Nem leszek rabja többé,
az ördög hatalmának!

Átadom magam az Úrnak,
szent akaratának!

Poéták

A márciusi ifjak,
megalapították
a sajtószabadságot,
és a nemzeti dalt,
fellélegezve szavalták el,
ünnepelve az országot!

Hisz egy gondolat bántotta Petőfit...

Hogy szabadok,
nem lehetnek!

Mert a Habsburgok,
rabszolgává tették őket!

De Ó!

Függetlenként akart élni!
Pestet és Budát akarta,
szabaddá tenni.

Kiállt a népért,
és hallgattak rá, poétái is.

Harcoltak együtt a hazáért!

És Táncsicsot is,
szabadon engedték,
hisz mögöttük állt sok,
fiatal nemzedék!

Végül elérték a céljaikat,
nem voltak többé,
osztrák-orsz katonák.

Mert eljött végre a szabadság!

Ők nem voltak többé,
fogyok és rabszolgák!

Száguldó idő...

Rohanó percek...

Melyek fürge napokká válnak,
ebben a világban...

Fiatal korom percei!

Bár ne múlnának el,
az eljövendő napokban...

Óh, Uram!

Kérlek,
hogyan állítsd meg az időt,
egy pillanatra!

Marasztald fiatalságom!

Hogy magam mellett érezhessem,
sokáig a családom!

Ölelhessem lányaimat,
feleségemet is sokszor,
csókot adhassak orcájukra,
reggeltől estig százszor!

És minden este,
legyen hosszabb!

Minél tovább tartson!

Hogy a lelkenek a másnap,
örök,
ifjúságot hozzon!